

11. szám.
Martius 12-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A FEHÉR HOLLÓ.

Rege.

Fehér holló, fehér holló,
Mitől vagy oly fehér tollú?

Fehér vagyok, mert vén vagyok,
Száz évnél is vénebb vagyok.
Elmult rajtam száz év tele
Lassan megöszültem bele.

Azt a fát is réges régen,
Hol anyám kikölte fészken
Felfaragták koporsónak:
Ezóta a földben rothad.

Én vagyok a hollók vénje
A kik tisztelik személyem;
Én viselek rájuk gondot,
Ők fogadják, a mit mondok.

Nagy nemzet a holló nemzet!
Nincs föld, a hol adót nem szed;
Sokba kerül a tartása:
Nincs egyhelyben maradása.

Van nekünk nagy küldetésünk
Abból nem szabad elkésnünk:
Mit emberek harca ott hagy,
Eltemetjük a halottat.

Nagy gond nemzet vezérének,
Lenni a hollók vénjének,
Hollónépet eltartani,
Holtakat takarítani.

Én vezetem őket régtül,
Egyik-egyik világvégtül.
Ma éjszakra, holnap délre.
Aratásra, vendégségre.

Van ránk néha termés gazdag
Véraratás, hulla-asztag.
Ha egy helyütt van is béke,
Holló nem vesz soha éhen.

Majd a Ganges, majd a Volga
Hollónak hol akad dolga.

Tágas puszták, tornyos várak
Véres vendégségre várnak.

Tavaly hitta a vér-illat
Tengeren túl csapatinkat.
Új-világ neve e földnek
Az emberek ott is ölnék.

Ott szünni kezd már a munka
Nincs szükség fáradságunkra,

Nem véres a Rappahannuk,
Munkánk kellett abbahagynunk.

Mind nekem kell gondoskodnom,
Hol legyünk ezentúl otthon?
Ki ad ennünk, ránk hol várnak?
Holl örül emberkárnak.

Már most tudod: fehér tollú
Mitől lesz a fehér hoiló?

K—s M—n.

Furcsa passzióik vannak a nagy embereknek!

Történt pedig, hogy Mindenváró Ádámot is felkergette tavaly a nagy szárazság Pestre, valami kölesönt keresni, azon fogadása ellenére, hogy ő ki nem mozdul az odvából, hanem ő neki az Ur Isten helyébe küldje, a mi jót akar adni: elég, ha ő imádkozott érte. Hanem hát biz azt nem küldték helyébe; nem is reptül már az embernek a szájába mai nap más sült veréb, mint az előfizetési felhívás, meg a Steuermahnzettel. Ebből még kapni.

Tehát Mindenváró Ádám feljött Pestre, s hogy legyen, a ki mindentüvé elvezesse, fölkeresé itteni ismerősét Jóska úrfit; a ki csak azért lakik Pesten, mert itt jobb port lehet nyelni, mint falun.

Miután hétfőn reggeltől szombat estig Jóska öcsém és Ádám bácsi abban a föladatban gyakorolták magukat, hogyan lehessen egy pár új eszimat a pénz után való járásban tökéletesen elkoptatni, s pénzt még se kapni; — vasárnap délután Ádám bácsi azt mondá Jóska öcsémnek:

„No, öcsém, ma sábesz van; ma mulassunk egy kicsit. Vigy el valahová, a hol mulatni szokás pestiesen.“

„Jól van, bátyám, hát menjünk ki a városligetbe; az egész világ oda jár most: minthogy azonban gyalog járni nem mulatság; bérkocsinak öt forintot adni egy órai kocsizásért megint nem inséges embernek való, hát kapjunk fel erre az omnibuszra: a ki most épen azon törekszik, hogyan indítsa el a lovait ezzel a tizenkét emberrel?“

„De hát mi hova ülünk oda öcsém? Nagyon intabulálva van ez már krinolinmal.“

„Hát csak felkapunk ide a bakra a kocsis mellé, ott még van két hely.“

Micsoda? Bakra? Kocsis mellé? Mit gondol öcsém uram? Én, assessor és presbyter, ekklézsia főkurátora, és megyei képviselő! én bakra üljek! ennyi ember láttára; Pest városa kellő közepén, fényes vasárnap délután négy óraker, mikor a templomból jönnek ki az emberek?

Hát mi van ebben, uram bátyám? hisz ez a legdivatosabb szokás. Ez a diszhely, a kocsis ülés; Deák Ferencz is mindig ide ül; — ha tiresen megy is az omnibusz, más helyet nem választ; s ha kedvére való lovakra akad, még sokszor ki is veszi a kocsis kezéből a gyeplőt; s maga kucsirozik az omnibuszszal.

Igazán? szól Ádám ur, kegyetlenül belénézve a mesemondóba; azután csak fejet csóvált s felhagyta magát tolatni a kontignációba; de még ott is zúgolódott, hogy ugyan furcsa passzióik vannak ezeknek a nagy férfiaknak.

A városligetben letette őket az omnibusz szokott kikötő helyén; s Ádám bácsi kezde szét nézni e tengerében a pornak, hogy hol lehetne itt kapni egy kis *nem száraz* földet?

„Mivel fogunk itt mulatni, öcsém?“

„Hát bátyám, itt a Ringenspiel: oda bemelegyünk, felülünk egy-egy lóra; én arra a szürkére, bátyám meg a fákóra, s szurkálunk egy czúczával a török fej után. Ez itt a legfamózsabb mulatság.“

„No már, öcsém, ne bolondulj! Oda bizony nem ülünk. Mit gondolsz? Én, főbiróságot visélt ember, ekklézsia kurátora; arra a bolond falóra felüljek, és csavargattassam magamat, kintorna szó mellett! Hiszen gyerekeknek való az!“

Már pedig, bátyám, ez a legdivatosabb mulatság; még Deák Ferencz is, valahányszor

kijön, mindig szokott egy pár tourt tenni a Ringelspielen, s oly ügyesen tud szűrni a czúczával a török fejhez, hogy mindig a két szeme között találja.“

„Igazán! szólt elámulva a nagyhitű férfit! No ugyan ezt nem hinném, ha te nem mondanád! S igazán odaszúr a czúczával a török fejhez, s kanyargattatja magát a falovon? Csodálatos passziói vannak ezeknek a nagy férfiaknak.“

Hanem azért csak még sem ült rá a falóra, hanem inkább olyan helyre ohajtozott, a hol valami enni és inni valót adnak.

Jóska öcsém aztán elvitte a fagyaldába, hozatott neki is, meg magának is egy adag fagyaltat.

„Hát ez mi? förmedt rá Adám bácsi; tán azt gondolod, hogy én ezt, bolond vagyok, és megeszem.“

„Jó ez, bátyám, biztatá őt Jóska öcsém. Deák Ferencz is itt szokott fagyaltozni mindig, néha három adagot is megeszik.“

„No már, édes öcsém, szólt Adám bácsi könyökkel fordulva a fagyaltos csésze felé, a mit eddig beszéltél Deák Ferenczről, azt még csak hittem, a hogy hittem, de már azt, hogy Deák Ferencz ezt a czukorból csinált jeget szopogassa, ugyan el nem hiteted velem, ha megfeszülsz is!“

(Természet után, szabadon festette —

Kakas Márton.)

Melyik volt a nagyobb mester ?

I. Egy angol lap 2 hüvelyk és 3 vonalnyi magaságu betűkkel hirdeti, hogy „Rumm, Puff et Comp.“ bankár háznak annyi levén a pénze, hogy kifolyik az ablakon, ohajtaná tökéit valami távoleső szolid birodalomban, mely még nincs olyan miserabilis pénzviszonyok közt, mint Anglia, elhelyezni; különösen ajánkozván rentábilis vállalatokra, mint köszénbányák és petroleumforrások értékesítésére, s e tekintetben nagy figyelemmel lenne mesopotámiai, vagy kaukaszus vidéki birtokos urak ajánlatára, a kik e végett egyenesen a ezimzett firmához fordulhatnak.

II. E biztató hirdetmény következtében kap az említett firma egy ajánlatot, a levél hercegi koronás pecséttel van ellátva, Szentpétervárról dátumozva, s abban herceg Popoloff kínálkozik, hogy ad ő Rumm Puffnak, ha csak köszénbánya kell, egy egész hegylánczat; kereshet abban még gyémántot is, ha talál.

III. Mitek következtében Rumm Puff, a bankárház cheffe, maga személyesen találkozt őt Berlinben Popoloff hercegnek; a hol egymással megismerkedvén, a bankár, a herceg és annak titkárja Birczko egy első osztályu waggonban együtt azon fővárosig elvasutaznak, melynek közelében az említett köszénművelésre kínálkozó hegylánczat fekszik.

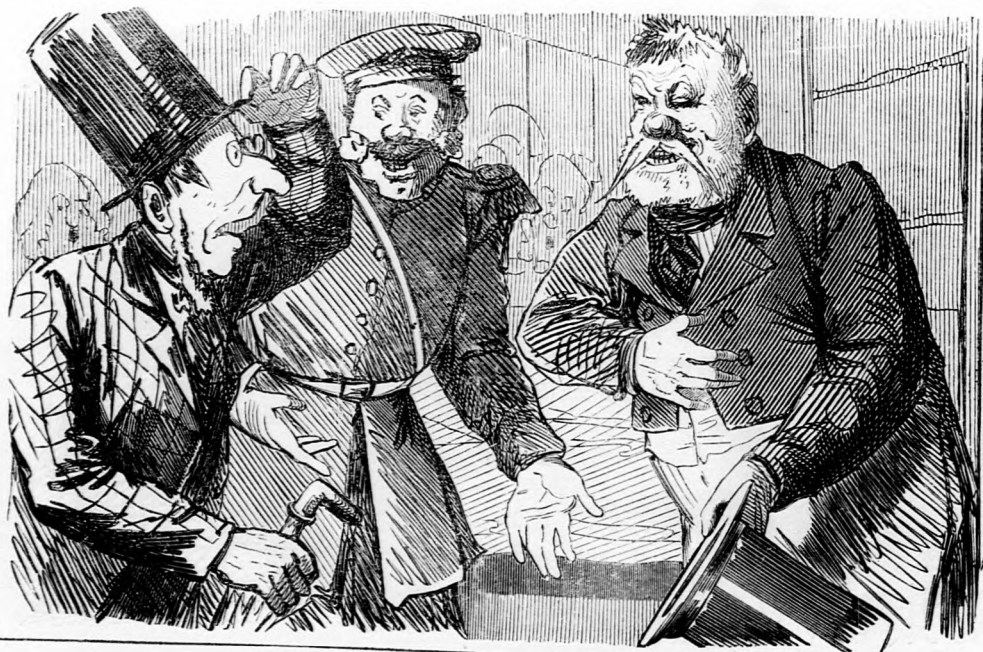
IV. Popoloff és Rum Puff en chef együtt elmennek Kurtavicz főmérnökhöz, ki az ekaterinogradi kőszénbányák igazgató főfelügyelője, s ki Rum Puffnak detaillozott adatokkal szolgál a kivánt bányák minémüése felől, a mappán is kimutatja a helyet, a hol feltalálhatók;

sőt egy darab köszenet is ad neki belőle, hogy tegye a zsebébe; Rumm Puffnak csak az az egyetlen észrevétele van, hogy ez a Kurtavicz főmérnök olyan átkozottul hasonlít Biriczko titkárhoz; de ezt nem mondja senkinek.

V. Popoloff elviszi Rumm Puff lordot Bukbeloff bankárhoz, a ki annak a részvényes társaságnak az igazgatója, a mely az ekaterinogradi kőszénbányákat művelteti; s melynek erre az egy hónapra is husz ezer rubel dividendája fekszik a cassában, egy millió befize-

tett tőke után; ha a mylord még egy másik milliót hozzá tesz, a huszezernek mingyárt megkapja felét. Rumm Puffnak kissé feltűnik, hogy Bukbeloff bankár megint ugy hasonlít Biriczko titkárhoz, valamint a főindzsellérhez, s mind a hárman egymáshoz, de csak nem szól semmit.

VI. Rumm Puff lord acceptabilisnak találja a fel-tételeket, fölveszi a tizezer rubel dividendát, s maga a Rumm, Puff et Comp. ház részéről beleáll egy millió tökével, melyet letesz London-Bromdon-i vasútrészvényekben. Igen kapósak a börzén. Egy év alatt alpárin fölül hágtak 17 perczenttel; a mint azt a Bromdon Merchantil Rewiew számai bizonyítják, miket a mylord nem restelt a zsebében elhozni s mutogatni belőlük az árfolyamot, mely a london-bromdoni vasútrészvényekre minden körülmény közt kedvező hangulatot tanúsít.

VII. A szerencsésen megkötött alku örömeire herczeg Popoloff nagyszerű tánczestélyt rendez, melyre a

város notabilitásai mind hivatalosak; még a kormányzó is el fog jönni feleségestől. Rumm Puff lordot nem confundulja az, hogy a megjelenő magas aristocraták úgy mozognak divatos kabátjaikban, mintha nem szoktak volna azokhoz; s úgy beszélnek, mint a kocsisok; s a magas delnök nagyon is szabadon társalognak; csupán akkor, midőn negyedszer is bemutatják neki Biriczkót, mint Orkánszky kormányzót; és annak nejét, egy nagyon gyanus tekintetű asszonyságot; — tesz annyi észrevételt, hogy „nekem úgy tetszik, mintha ezt az urat már egyszer láttam volna, azt az asszonyságot pedig — mintha ismerném is.“

VIII. Már most mindenki azt várja a 8-ik fejezetben, hogy milyen hosszú képe fog nyulni Rumm Puff lordnak, mikor megtudja, hogy az ekaterinogradi kőszénbányák még nincsenek felfedezve, hogy Popoloff herczegi család nem létezik, hogy Kurtavicz mérnök, Bukbeloff bankár, s Orkánszky kormányzó a mesék országába tartoznak; — de ez nem következik . . .

hanem az, hogy IX. Mikor Popoloffék viszik az egy millió london-bromdoni vasútrészvényt Berlinbe, hogy azt Silberfort bankárnál realizálják; Silberfort bankártól ezen alaposan megnyugtató választ nyerik: „a london-bromdoni vasut igen rentabilis vállalat lehet valaha, minthogy az egyik vége olyan nevezetes városra támaszkodik; — mihelyt tudniillik a másik végét képező Bromdon város létre fog jönni, miután ilyen nevű helység Angliában nem létezik.“ — Valószínűleg a bromdoni merchantil rewiew is csak abban az egy pél-

dányban található, melylyel Popoloffnak kitérülték a szemeit. Ühethi már most bottal a tizezer rubele nyomát, a mit Rumm Puff ö lordsága dividenda fejében magával szöktetett.

K—s M—n.

Mik azok a trichinok?

— Hát Mátyás, a ti falutokban találtattak-e trichinok? Neked tudnod kell, mert te szoktál disznóölésen böllérkedni. Mert ezt mind fel kell jelenteni aztán.

— Mik azok, kérem alásan? Nem tudok diákul.

— Hát azok disznóhusból támadnak, olyan hosszúk, kacsaringóságok.

— Disznóhusból lesznek? aztán hosszúk? kacsaringóságok? De bizony voltak nálunk is, kérem alásan, hanem itt úgy hiják azokat, hogy „kolbász.“

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ha elnizek e világot (teczik latnyi, milyen kegyesen elkezdem) úgy talalok, hogy nigy labu alatokrul mar gondoskodva vagyon: szip zöld mező vagyon; ember ha meglatya, aszt mongya ra ezeeri diakal: „jaj de *luhatnám!*“ bizony sok ember „luhatnam“ most. Jo volna birkanak lenyi. Azoknak mar teritve van; s mig csak kisöben fogjak üket nyirni. — De mink! mink! Hogy megilünk adig? A saison nekünk mig nem termete mas, mint spenotot. Spenotot

csak nem ehettjük egészen aratasig! — Oh mint bamulok ilyenkor Teremtő bölcsesigit, a ki a világot *öszel* teremtete, nem pedig tavaszal; a mi vilagos abul, hogy első kit parasztembernek megtiltota farul megenyi almat, a mi írık csak öszel; — mert ha tavaszal teremtete volna emberek; — ki eltartota volna insiges Adamot, Evat Rumford-levesel a legközelebi aratasig! Bar csak mar az ızs id volna.

Tallérossy von Zebulon.

Mi lehet egy csepp tintából?

Egy tinta csepp, a mennyit
A hosszú órru réztoll
Egy húzomra behörpent.
Mennyi minden lesz abból!

Egy tinta csepp! Adós vagy;
— Neved aláírása. —
Meg nem fizetsz, becsuknak.
Egy tinta csepp a veszted.

Egy tinta csepp! Szeretőd
Boldogító igen szavát
Leírja: holtodiglan
Boldog — s papucs alatt vagy.

Egy tinta csepp! Királyok
Azzal hadat izennek;
S tenger vér foly utána,
Egy tinta csepp ha elfolyt.

Egy tinta csepp! Legyen meg,
A mért a nép imád, mond;
S utána hálakönyvek
Ragyognak földi úr felé.

Egy tintacsepp! Elejtve.
Kit úgy hinak, hogy „disznó.“
Ád mester érte körmöst
Hogy bekapod az újjad.

K—s M—n.

T... y furcsaságai.

Soha türelmesebb tanítót, s lágyabb szívü embert, mint T—y barátunk volt a maga idejében. A boszantás is ritkán hozta őt ki phlegmájából.

Praeparandista korában egy napon, melynek délutánján épen vizsgát volt adandó, megy a kosztadó házhöz s viccelési viszketegből mondja az étek feladónak: „Ma szükségem lesz az *ész*-re, vizsgát akarok tenni, tehát kérek *velős* koncot.“

Fájdalommal hallja azonban, hogy a mit kért, csak másnap leend kapható.

„No akkor hát — mond egész resignatioval — *tök*-káposztát adjanak.

Rendesen hosszú haját viselt T—y. Egy éjjel szokása ellenére lumpolván, későcskén vetődött haza, s kulcs nem lévén nála, a kapu tetején mászott be, honnan leesvén, azonnal horkolni kezdte.

Gyenge februári nap volt egész estig; a fagy egészen felengedt, úgy hogy ő jókora sárban aludta mámorát. Hajnal felé azonban kitisztult az idő, s utána hatalmasan fagyott.

Reggel félig meddig kijózanodva fel akar kelni, s nem lehet. Mi az ördög? Hát az ő szép hosszú haja gyönyörűségeen oda fagyott a sárpárnához. Ugy kellett meleg vízzel felöntözgetni. Ha aztán valaki malörözni akarta, rendesen azt mondták rá: „Ne bántsd hisz oly hideg annak a vére, hogy ha a földre lefekszik, azornal odafagy.“

Egy tehenkéből állott gazdasága, s tudva, hogy az ilyes állatot katechismussal kiteleltetni nem lehet, vett számára jó rakás kukoricza szarát.

Volt azonban egy jó szomszédja is, a ki éjjelenként át-átlátogatott hozzá pár kéve csutkáért. — Túrte T—y a meddig lehetett, de végre is lobbót vetett a vére, s „agyonlövöm — úgy mond — bárki fia legyen az átkozott.“

Egy éjjel, lázas örömmel hall járás-kelést az udvaron. Nosza kalapot a fejére, papucsot a lábára, fegy-

verrel kezében ki, s rárohan az éjji madárra. „Ki vagy? — kiáltja vad hangon, ráfogván a puskát.

„Meggövetem, én vagyok — felel az alázatosan — egy kis csutkát viszek a tehenemnek... kölesön.“

„Ah szomszéduram az, mond ez emelintve kalapján, — s kölesön viszi, már az más, azt hittem, valami gazember.“

Csak másnap jutott eszébe, hogy az még sem szép: éjjel vinni kölesön valamit. Ezóta mondják: Órzi, mint T—y a csutkát!

Sakkozni tanult szinte csak kezdő játékosból T—y, s különös előszeretettel viseltetett a *ló* iránt, mely még a királyok feje fölött is szabadon ugrálhat. Midőn a hatodik matt ot kapja, egyszer csak felugrik, kalapját a fejére csapja: „Servus,“ s azzal nyargal ki az ajtón; barátja utána a kapukulccsal, de T—y csak egyenest ki ugrik a kapu felett. „Ugy-e komám jól megtanultam a lóugrást?“ mond a lóugrás felett kacagó barátjának.

Párisi törvényszéki jelenet.

Egy botrányos pöreset alkalmával, mely egy gyermekgyilkos fiatal hölgy feletti vizsgálattal kezdődik, tele van a karzat elegans női hallgatósággal. Az elnök a tárgyalás kezdete előtt elkezdi alkudni a jelenlevő hírlapi referensekkel, hogy ne közöljék a részleteket, mert azok nagyon szégyenletesek. Az újságírók nagy nehezen rá hagyják magukat beszélni: — hanem az aszszonyságok közül azért egy sem mozdul.

Ekkor az elnök feltekint a karzatra:

„Madames! e pör részletei oly természetűek lesznek, hogy azoknak megtudására egy *tisztességes* hölgy sem lehet kíváncsi; azért önök belátására bízom, hogy mindazok, a kik magukat a *tisztességes* nők osztályához sorozzák, vonuljanak vissza.“

Senki sem mozdul.

Az elnök még egyszer barátságosan kéri őket: „sziveskedjenek asszonyaim elhagyni a karzatos.“

Erre néhány urhölgy felkerekedik és eltávozik, a többi ülve marad.

„Huissier! kiált ekkor az elnök; a *tisztességes* hölgyek már eltávoztak; a *többieket* — *kergetse ön ki.*

Jobb a több, ha mindjárt rosszabb is.

Ebéd alatt rossz kedvű volt a deák, mert — nem tudván leczkélését — félt, hogy nem kap enni. Anyja mérgesen rá kiált: „No, mi bajod van megint, ugye már megint beteg vagy?

— Nem én, édes anyám — felel a gyermek félénken. — Nono, fiacskám, hiszen ne ijedj meg azonnal, ne félj, hogy talán nem kapsz azért enni, ha beteg is vagy; a helyett, hogy babot nem kapsz, majd adok inkább peccenyét, csak valld meg, ugye hogy beteg vagy?

— Igen édes anyám beteg akarok lenni, — felel a gyerek. — Látod fiam, máskor ne tagadd bajodat, mert csak magadnak ártasz azzal, szólt gyöngéden az anya. — Igen ám, felel a fiú, mikor azt gondoltam, hogy *majd megint keveset kapok enni*, ha azt mondom, hogy beteg vagyok.

Ez is magyarázat.

— Hogy lehet az, hogy a disznóból trichinok lesznek?

— Igen egyszerű a magyarázat: hát mikor megmártod a tolladat a kalamárisban, s azután elcseppentted a papirostra, lesz belőle *disznó*, ha pedig nem cseppentted el, hanem irsz vele verset, akkor lesz belőle tri—
— *trocheus.*

Románcz

az éhséges diákos életévekből.

Ablakkal szemben ablak,
Oda nézek én,
Piros pozsgás lányok vannak
Konyha közepén.

Ugy sűrűnek, mint a hangya,
Sózzák a levest,
S néha felém kacsintanak
Szörnyű egyenest.

Kezeikkel csókot vetnek
Szemlesítve rám . . .
Ki hinné, mily furesa lélek
Mégis a leány!

Jó leányok! én miattam
Csak maradjatok,
Nem reátok pillantgattam,
Ne aggódjatok.

Nem a ti szácskátok után
Csaptam szét a szám
Annyira, hogy alsó fogam
Szinte láthatám.

Előttetek sonkát láttam
Asztal közepén,
Annak vágynám piros ajkát
Meggószolni én.

Flótas Péter.

Áma bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Az a baj, mikor az embernek annyira van, a mennyi a megelégsére kevés, a meghalásra meg sok.

— (Vásári tudósítás.) Idei Józsefnapi vásárunk közepszerűen ütött ki. Egynyiretű előfizető elkelt az Üstökösnél 1500 mázsa, 3 frtjával; kétnyiretű 500 mázsa 1 frt 50 krjával. Több is elkelve. Rosz élczek nagy bőséggel a raktárban; nem igen kerestetnek; a jó élczek, előre le vannak foglalva. A nyers bőrök közül azok, melyek egy rókáról kétszer vannak lehuzva, igen kelendők; ellenben kidolgozott kutyabőrök után csupán a P. H. nagykereskedőház tudakozódik — saját fogyasztásra. Döglött vigjátékok reménységen felül fizettetnek; ellenben a spiritus épen nem kerestetik. Czukornak feljebb ment az ára, de a mézes madzagba való mézé lejjebb szállt; a Rosinákat igen keresi a közönség — a Sevillai borbélyban. Az ólom igen olcsó — Jütlandban; — fűgét olcsón lehet kapni. Borkő — felment, a borvirág pedig egészen felment. Mák nem kelendő, mákvirág nagy concurrentiában. Szappany szerecsenek számára nagyban vásároltatik; — szurok nagy abundantiában! — Kézművek közül legolcsóbbak a barátságos kézszerítések; magyar ruhák, (elmult divat,) igen olcsón vesztegettetnek. Pokrócz kezd kapós lenni a divatlapokban; minden ember a concurrensét használja lába kapczájának, ezért egyik sem jobb a diákné vásznánál. Egyébiránt az, a mit ingyen lehet kapni, sokkal drágább, mint a mit pénzért vesztegetnek.

— No nem szeretnék azon legujabban megkeresztelt spanyol herezegasszony férjének finanszminisztere lenni, a ki a szent keresztégben 92 keresztnevet kapott. (Miért?) Azért, hogy ha annak minden nevénapján névnap ajándékot kell majd adni, nincs az a status, a melyik tönkre ne jusson vele.

— Azt írják a lapok, hogy a marokkói szultán ő felsége mindig lóháton szokta adogatni az audientiákat! A kihallgatást nyerők aztán előre tudják már, milyen kedvében fogják találni ő felségét, — a paripájának a színéről. Ha tiszta fehér lovon ül, az jót jelent, akkor derült kedve van; ha fekete a lova, akkor haragszik nagyon; ha sárga lovon ül, akkor aligha pénzhetném kedvben nincs; ha pedig habos lovon ül, akkor tarkabarka kedve van. A miniszterei már ismerik mindenféle nüanszait a kedély hangulatának, s tudják, hogy mit jelentenek a marokkói heraldicában a *fakó*, a *pej*, a *hóka*, a *kesely*, az *almás szürke*, a *rézderes* stb. az európai czimertanban fel nem vett színezetek.

— A Dannewirke védelmére vasból készült spanyol lovasokat egy jámbor schleswigi német kovácsmester liferálta; de nem kapta meg az árát. Most ez folyamodott a szövetséges hadvezérhez; hogy miután már most a Dannewirke az övé, fizesse ki a kontót, a mibe a spanyol lovasok kerültek.

— No tehát a gyilkos Trabucco is végtére biztos állomáshoz jutott. (Az, a ki Napoleont meg akarta ölni?) Az ám, mikor az ítéletet felolvasták előtte s kérdezék: van-e valami észrevétele rá? azt mondta nevetve: „nem bánom én, csak adják ide a trombitámat.“ — Most tehát kegyelem útján megkapta a trombitáját s a Mazas börtönben mulattatja vele fogoly társait.

Már megint uj összeesküvés.

Egy *férfi-ördög* legközelebb nyílt proclamációkat bocsátott szét, melyben felszólítja a békés nyugalmas német nemzetet, hogy itt az idő, ez az esztendő az, melyben minden hazafinak és honleánynak titkosan és nyíltan egyesülni, társaságokat alakítani, fogadást tenni, *gyűjteni*, és aztán *öldökölni*, *pusztítani*, *égetni* és *összetaposni* kell egy régi ellenséget; a kinek kiirtására, ha a rendes polgárság ereje nem elég, még idegen seregeket és a *titkos felforgatókat* is segélyül kell híni!!!!

Ez már elég borzasztó idáig!

De mingyárt nem lesz borzasztó, ha megmagyarázzuk, hogy a *férfi-ördög* = *Manteufel báró*, a régi *ellenség* = a *cserebogár*, melynek az idén évjárója lesz; s a melyet ha nem lehet emberi erővel végkép kiirtani, szükséges *seregélyeket* és *vakandokat* honosítani meg a gazdának, mely titkos „wühle rek“ legjobban pusztítják a földi kukaczkokat.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.